

WIE IS SCHRIJFSTER CHARLOTTE DOORNHEIN?

Wie ben ik eigenlijk? En wat doe, denk en voel ik? Hoe is het om schrijfster te zijn?

© tekening Jurn Wilders

Wie kan dat beter achterhalen dan een jongen van twaalf jaar die zelf ook schrijver wil worden.

Op 10 maart 2007 interviewde Alex mij op Curaçao. (Ik woonde toen net vier maanden op Curaçao.)

Alex stelde vragen over het schrijverschap, maar ook over spijbelen, mijn lievelingskleur en stomme leraren op school. Alles, maar dan ook alles wilde hij van mij weten!

Maar na een uurtje werden de rollen omgedraaid... Toen ging ik Alex met allerlei vragen bestoken... Veel vragen over het schrijverschap en boeken. Maar ik was ook nieuwsgierig naar zijn leven op Curaçao. Of hij Nederland miste. Ik vroeg hem naar zijn geheim. En hoe zijn ideale week eruit zag. Niet als twaalfjarige, maar als hij dertig jaar is.

Het werd een heel openhartig interview. Alle twee zijn we ‘met de billen bloot’ gegaan.

Daarvan hebben we geen foto's, maar wel heel veel woorden. Want dat hoort zo bij schrijvers!!!

Wil je meer weten? Lees dan onze interviews...

De tekeningen in dit document zijn gemaakt door mijn zonen Imre en Jurn.

Zonder hun toestemming mogen deze tekeningen niet gebruikt worden.

ALEX INTERVIEWT SCHRIJFSTER CHARLOTTE DOORNHEIN

© tekening Jurn Wilders

© tekening Imre Wilders

© tekening Jurn Wilders

1.

Alex: ‘Waarom bent u schrijver geworden?’

Charlotte: ‘Ik wilde eigenlijk altijd schrijver worden, maar ik durfde het eerst niet goed. Je hoort van iedereen dat het heel moeilijk is om een boek uit te geven en dat je er niet van kan leven: je verdient bijna geen geld. Dus ben ik eerst ander werk gaan doen om mijn geld te verdienen en schreef ik in mijn vrije tijd. Korte verhalen, gedichten, werken aan een roman.

Na de middelbare school heb ik psychologie gestudeerd. Ik ben organisatie-adviseur geworden en later ook P&O-werk gaan doen. Maar ik kwam altijd moe van mijn werk thuis. Ik was leeg, helemaal op. Toen dacht ik: ik wil toch iets met mijn schrijven doen en professioneel schrijver worden. In 2002 heb ik ontslag genomen en mijn baan opgegeven. Ik had geen inkomsten meer. Maar het was hartstikke leuk om te schrijven. Ik haalde er heel veel plezier en energie uit.

Ik kreeg in het begin veel afwijzingen van uitgevers terug. Maar uiteindelijk is het gelukt. In 2002 heb ik ontslag genomen en in 2005 is mijn eerste boek uitgegeven. Je moet wel doorzettingsvermogen hebben en een lange adem. Sommige schrijvers doen er tien jaar over. Tien jaar dat ze met hun manuscript leuren bij uitgevers totdat eentje zegt: ‘Ja, we gaan het uitgeven’. Je moet al die tijd wel in jezelf blijven geloven.

Schrijven is waar mijn passie bij ligt en wat ik diep in mijn hart echt het liefste wil. Ik ben schrijfster. Het is me gelukt. Mijn tweede boek is in 2007 uitgekomen. Volgend jaar komt mijn derde boek uit. En er volgen nog meer boeken. En ik hoop natuurlijk dat ik ooit een bestseller schrijf en flink geld ga verdienen!’

[Opmerking Charlotte in 2015: vorig jaar is mijn tiende boek uitgekomen: het Arubaanse Kinderboekenweekgeschenk *De roep van de shoco* / *E grito di e shoco*. Die bestseller heb ik overigens nog niet geschreven... Die laat nog even op zich wachten.]

2.

Alex: 'Is er een opleiding om schrijver te worden?'

Charlotte: 'Ja, de Schrijversvakschool in Amsterdam, een vierjarige opleiding. Wat ook veel mensen doen is Nederlands studeren en daarna de schrijverskant op. Of zoals ik. Dat je eerst een andere studie en vak hebt gedaan en dan het schrijven probeert uit te bouwen. Dat kan ook.'

[Opmerking Charlotte in 2015: tegenwoordig heb je ook een Schrijversvakschool in Groningen en in het Caribisch gebied is er een Schrijversvakschool in Paramaribo, Suriname.]

3.

Alex: 'Haal je inspiratie uit mensen, dieren of dingen?'

Charlotte: 'Soms uit een plek waar ik ben. In Hongarije bijvoorbeeld was alles zo anders dan in Nederland. Mensen leven anders dan wij en gaan anders met elkaar om. Ik heb inspiratie gehaald uit de andere cultuur en de mensen en kinderen waarmee ik voor mijn boek *Hein Stekel en László* heb gesproken. Kinderen die in kindertehuizen wonen.

Meestal haal ik inspiratie uit iets wat ik zelf meemaak of dingen die je van andere mensen hoort. Gekke verhalen waarvan je denkt, daar kan ik iets mee. Of verdrietige verhalen die mij raken en die ik wil doorvertellen.'

© tekening Imre Wilders

© tekening Jurn Wilders

4.

Alex: 'Schrijf je liever voor kinderen of voor grote mensen?'

Charlotte: 'Liever voor kinderen. Omdat je dan meer je fantasie kunt gebruiken en ook gekke dingen kunt bedenken en doen. Als ik voor kinderen schrijf dan zit ik vaak te lachen achter mijn computer.

Het is heel leuk om op klassenbezoek te gaan en stukken voor te dragen uit mijn boeken. En ook om gekke activiteiten met kinderen te doen. Laatst heb ik in de Openbare Bibliotheek van Curaçao de kasteelgrachtwatersoep uit mijn boek *Hein Stekel en Posko* klaargemaakt. Daar zit krokodillenpoep in, spuug van een piranha en nog meer rare ingrediënten. Dat heb ik dan wel verzonnen achter mijn computer, maar ja, hoe maak je die dingen klaar zodat ze er echt uitzien. Anders trappen kinderen er niet in. Hoe zou jij krokodillenpoep maken?'

Alex: 'Ik zou poep van een ander dier pakken.'

Charlotte: 'Echt? O nee, dat heb ik niet gedaan. Dat gaat teveel stinken. Ik heb ontbijtkoek met gember nat gemaakt en daar ben ik mee gaan kleien totdat ik goede krokodillenpoep had. Maar bij het klaarmaken van de soep heb ik wel net gedaan alsof ik het niet durfde vast te pakken. Ik heb gele vaatwashandschoenen aangedaan en toen de poep gepakt en in de kasteelgrachtwatersoep gegooid. De kinderen trokken allemaal hele smerige gezichten. Dat was erg lachen.'

5.

Alex: 'Moet een boek leuk zijn of ook een beetje leerzaam?'

Charlotte: 'Allebei. Ik probeer het te combineren. Ik wil niet echt een lesboek schrijven, dat vind ik saai. Maar kinderen mogen best iets leren. Ik probeer mijn boodschap altijd wel in een spannend verhaal te gieten of juist een heel gek verhaal met veel fantasie zodat het prettig leest voor kinderen. Het grootste compliment dat ik heb gekregen voor mijn boek *Hein Stekel en László* is dat kinderen en ouders hebben gezegd: 'Ik vond het zo spannend, ik wilde het boek niet weleggen, ik wilde doorlezen, weten hoe het afliep'. Als ze daarbij dan ook nog iets leren en er iets van mijn boodschap blijft hangen dan ben ik een gelukkig schrijfster.'

6.

Alex: 'Wat is je lievelingskleur?'

Charlotte: 'Geel. Ik had vroeger ook een gele kamer. Die had ik zelf geschilderd samen met mijn ouders. Alle wanden waren zonnebloemgeel. Alleen het plafond was wit.'

© tekening Jurn Wilders

7.

Alex: 'Spijbelde je vroeger vaak?'

Charlotte: 'Ha, ha, ha, ha! Op de lagere school niet. Op de middelbare school heb ik wel eens een dag gespijbelde met een vriendin. We hebben de bus gepakt naar Amsterdam. Op het Waterloo plein hebben we een middag doorgebracht en geshopt. Dat was heel spannend. Het was ook een eind reizen: een uur in de bus en dan nog met de trein. In de bus vonden we het in het begin best eng: we bukten zodat bekenden ons niet zagen zitten. En jij dan? Heb jij wel eens gespijbelde?'

Alex: 'Nee.'

Charlotte: 'Dat komt misschien ook wel op de middelbare school...'

8.

Alex: 'Wat is de stomste leraar die je ooit hebt gehad?'

Charlotte: 'Even nadenken. Dat was op de middelbare school. Bij economie hadden we een paar leraren die heel vervelend waren. We hebben er toen ook heel veel achter elkaar gekregen. Die hebben we eigenlijk allemaal weggepest als klas. We waren best wel een lastige klas toen, een vervelende klas. Er was ook een leraar bij met een pruik op. Daar maakten we allemaal grappen over. Dat we met een hengel gingen proberen die pruik van zijn hoofd af te vissen... Hij kon geen orde houden en dat merk je meteen als klas. Dan probeer je zo'n leraar op de kast te krijgen. Dat lukte bij hem eigenlijk een beetje te goed... Dat was bij economie II volgens mij. Dat vond ik helemaal geen leuk vak.'

9.

Alex: 'Naar welk land wil je het liefste met vakantie gaan?'

Charlotte: 'Ik vind Hongarije heel erg leuk. Daar gaan we ook vaak naartoe. Nu natuurlijk wat minder nu ik op Curaçao woon. Dat vind ik wel jammer. Een land waar ik nog nooit geweest ben en waar ik wel heen zou willen is Australië of Nieuw Zeeland. Daar ben ik wel nieuwsgierig naar.'

© tekening Jurn Wilders

© tekening Imre Wilders

10.

Alex: 'Wie is je grote idool of voorbeeld?'

Charlotte: 'Op schrijversgebied vind ik Hella Haasse en Barbara Voors heel goed schrijven. Dat zijn schrijvers voor volwassenen. Ik vind dat zij de karakters van hun personages sterk neerzetten. Bij kinder- en jeugdliteratuur moet ik altijd erg hard lachen om de boeken van Francine Oomen. En ik vind Per Nilsson super goed. Dat is een Zweedse schrijver. Hij heeft het boek 17 en het boek 15 geschreven. 17 vond ik erg goed.

Als kind vond ik de boeken van Thea Beckman, Paul Biegel en Tonke Dragt altijd heel spannend om te lezen. Thea Beckman was ook echt een leuk mens. Haar heb ik ontmoet met haar tachtigste verjaardag. Er was toen een feestje in Utrecht in het Spoorwegmuseum. Ze was jarig en nodigde al haar lezers uit. Kinderen, volwassenen, iedereen was er! Het was echt een groot feest. Ze stond daar als een klein vrouwtje van tachtig, maar heel vitaal. Er was een lange rij met mensen die allemaal een handtekening van haar wilden. Ze bleef maar vrolijk en lachen en iedereen te woord staan. Dat was mooi om te zien.

Ze is een tijdje terug overleden.

Ook hoe Thea Beckman haar werk deed en haar eigen weg ging, daar heb ik enorme bewondering voor. Ze kreeg heel veel kritiek op haar boeken. De boeken waren te moeilijk en ze schreef te lange en moeilijke zinnen. Maar ze had gewoon zoiets van: "Ik doe mijn eigen ding en de kinderen vinden het leuk. Ze nemen me maar zoals ik ben." Dat vond ik wel heel krachtig van haar.'

[Opmerking Charlotte in 2015: toen ik een puber was, kreeg ik van mijn ouders boeken van Sonia Garmers, Diana Lebacs en Miep Diekmann te lezen. Ik ben nog steeds fan van de boeken van deze drie dames en herlees hun boeken graag. Helemaal geweldig was het dat ik in de vijf jaar dat ik met mijn gezin op Curaçao woonde (2006-2011) schrijfster Sonia Garmers en schrijfster Diana Lebacs persoonlijk heb leren kennen en met hen samen heb mogen werken. Heel bijzonder. Sonia Garmers is overigens al behoorlijk op leeftijd. Zij heeft mij verteld dat als het ooit zover is zij absoluut geen droevige begrafenis wil. En ik heb haar beloofd dat ik na haar dood haar graf zal bezoeken en bij haar graf zal dansen en het leven vieren.]

© tekening Imre Wilders

© tekening Jurn Wilders

Alex: 'Bedankt voor het interview.'

Charlotte: 'Ja jij ook. Nu gaan we de rollen omdraaien. Nou mag ik de vragen stellen!'

CHARLOTTE INTERVIEWT JONGE SCHRIJVER ALEX (12 JAAR)

1.

Charlotte: 'Hoe heet je, hoe oud ben je en in welk land woon je?'

Alex: 'Mijn naam is Alex. Ik woon in Curaçao en ik ben twaalf jaar.'

2.

Charlotte: 'Wat is je lievelingsboek? Waarom?'

Alex: 'Eigenlijk een beetje een serie. Ik vind Harry Potter helemaal te gek. Ik houd erg van fantasieboeken en ik vind het mooi geschreven.'

© tekening Imre Wilders

3.

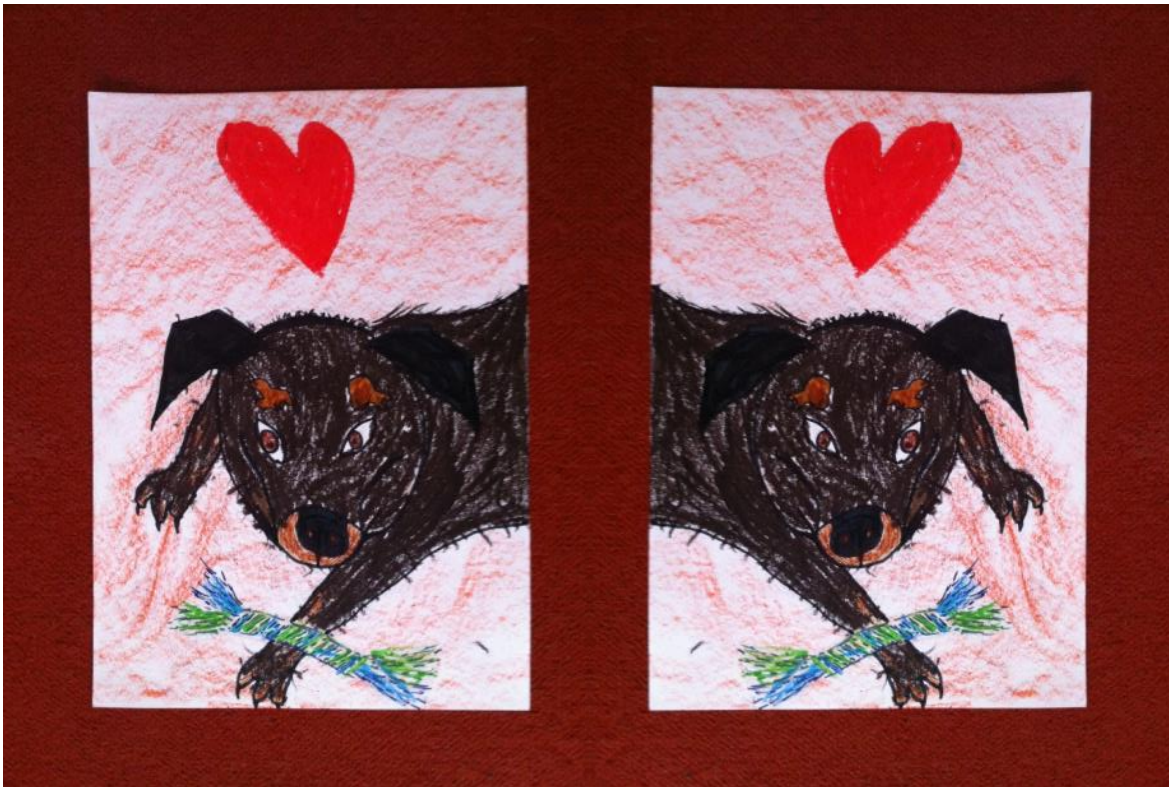
Charlotte: 'Heb je een lievelingsschrijver?'

Alex: 'Ja eigenlijk fantaseschrijvers maar ik vind Francine Oomen ook wel grappig schrijven.'

Charlotte: 'Dus we vinden haar alle twee leuk! Ik wist niet zeker of zij meer voor meisjes schrijft of voor jongens, maar jij vindt het dus ook leuk.'

Alex: 'Ja, er zijn heel veel jongens die het leuk vinden. Maar sommige stukjes zijn echt helemaal op meiden gericht.'

Charlotte: 'Meer over gevoelens en verliefdheid en zo.'

© tekening Imre Wilders

Alex: 'Ik vind wel dat ze sommige dingen echt grappig schrijft die andere schrijvers nooit zullen schrijven.'

Charlotte: 'Ja, heb je dat over die Neuz gelezen met die graffiti? Ja, dat was leuk he!'

Alex: 'Thea Beckman is ook heel goed. Vooral *Kruistocht in spijkerbroek*.'

Charlotte: 'Heb je de film al gezien? Ik ben benieuwd of hij tegenvalt of juist mooier is.'

Alex: 'Ik heb gehoord dat hij mooier is.'

Charlotte: 'Oké, die moeten we zien dus!'

4.

Charlotte: 'Om welk boek heb je keihard moeten lachen en wat is het meest saaie en vervelende boek dat je ooit hebt gelezen? Vertel!'

Alex: 'Ik heb heel hard moeten lachen om een boek met allerlei lachspreekjes. Volgens mij was het van Roald Dahl, griezelige verhalen. Hij had alle sprookjes raar gemaakt, dat was erg grappig. En ik heb ooit een keer een roman van mijn moeder gelezen, maar dat vond ik niks.'

Charlotte: 'Ha, ha. Moest je dat boek van je moeder lezen? Je pakt niet zomaar een roman toch?'

Alex: 'Nee, ik pakte hem gewoon omdat mijn moeder zei dat het een mooi boek was. Maar dat was te moeilijk voor mij.'

Charlotte: 'Weet je nog waar het over ging? Of ben je dat meteen vergeten?'

Alex: 'Ja, het ging over een meisje dat in een rolstoel zat. Ze had vier jaar in coma gelegen. Hele moeilijke zinnen, dus ik snapte het niet.'

© tekening Jurn Wilders

© tekening Imre Wilders

5.

Charlotte: 'Je wilt later schrijver worden. Waarom?'

Alex: 'Het lijkt me leuk om in een boekenwinkel te komen en dan jouw boek te zien staan. Maakt niet uit waar. En het lijkt me ook leuk om bij kinderen in een klas te komen. Dat je wat vertelt over je boek en zo. En het lijkt me ook heel leuk om een bestseller te verkopen!'

Charlotte: 'Ja! Ha, haha. Nou, bij kinderen in de klas komen vind ik ook geweldig. Ik probeer iets meer te doen dan alleen maar teksten uit mijn boek voor te lezen. Ook dingen laten zien of de kinderen te prikkelen en gekke dingen met ze te doen. Het leuke is dat je zulke spontane vragen krijgt van kinderen. Soms moet je echt heel diep nadenken voordat je antwoord geeft. Het zijn veel moeilijker vragen dan die volwassenen stellen. Volwassenen stellen de voorspelbare vragen. Kinderen stellen de leuke onverwachte vragen.'

Alex: 'Ik heb ooit een schrijver in de klas gehad die vertelde over een boek. Toen dacht ik ook dat lijkt me wel leuk om zo in de klas te staan en allemaal kinderen die vragen stellen.'

Charlotte: 'Schrijven is natuurlijk best eenzaam. Je zit alleen achter je computer of schrijfblok. Soms ga je naar buiten om mensen te interviewen of dingen te doen. Locatie-onderzoek of research doen voor je boek. Je bent zelf bezig: je werkt alleen. Daar moet je wel tegen kunnen. Dan is het juist leuk om in een klas te staan en te horen en te zien wat de kinderen ervan vinden.'

Alex: 'Later neem ik gewoon een laptopje en dan ga ik buiten zitten werken. Dan zie ik een vlinder en een vlinder komt dan in mijn boek. Dan krijg je een beetje inspiratie.'

Charlotte: 'Dus je pakt gewoon alles wat je hoort en ziet. Dat wordt een druk boek. Als er op een dag veel mensen langskomen dan krijg je heel veel personages in je boek!'

© tekening Imre Wilders

© tekening Jurn Wilders

6.

Charlotte: 'Wat voor soort boeken wil je gaan schrijven?'

Alex: 'Ik hou van die boeken dat ze in tijdmachines gaan. En van heel veel fantasie. Boeken van hoe kom je erop.'

7.

Charlotte: 'Op welke plek krijg je de beste ideeën voor een verhaal en op welke plekken kun je het beste schrijven?'

Alex: 'Voor een verhaal krijg ik ideeën in de stad. Gewoon in een ijssalon. Je eet een ijsje en dan word je weet ik niet waarheen gestuurd. Of je gaat naar de wc, kijkt in de spiegel en opeens whoem, weg ben je. Meestal als ik ga zwemmen dan ga ik ook denken over twee flipjes, twee fantasiebeestjes en een ridder die ergens naartoe moet, maar die wordt dan vastgehouden door een andere ridder. En dan gaan ze hem redden. Dan gaat dat spelen en dan krijg je er een heel verhaal van. En om te schrijven vind ik de beste plek buiten. Uitzicht naar buiten.'

© tekening Imre Wilders

© tekening Jurn Wilders

Charlotte: 'Dat is wel grappig. Mijn ideeën heb ik wel vaak buiten. Bijvoorbeeld als ik met de honden aan het wandelen ben. En in Hongarije is ook een berg waar ik vaak op ga zitten en dan krijg ik op die berg ideeën.'

Maar als ik schrijf dan moet ik niet buiten zijn, want dan word ik veel te veel afgeleid. Als ik schrijf dan moet ik in een ruimte zijn waarin ik een beetje opgesloten ben. In Nederland had ik een zolderkamer met alleen een klein raampje waardoor ik de lucht zag en de wolken. Maar geen mensen en dieren. En hier in Curaçao hebben we uitzicht op zee. Maar ik zit in een kamer waar ik juist de zee niet zie en waarin ik afgeschermd ben. Ik moet dan echt naar binnen en in mijn hoofd bezig zijn met het schrijven en niet teveel de omgevingsruis hebben, de afleiding van de omgeving.'

Charlotte: 'Neem je ook wel eens een opschrijfblok ergens mee naartoe. Voor als je ideeën hebt?'

Alex: 'Nee, de leuke dingen onthoud ik altijd wel.'

Charlotte: 'Ik had vroeger altijd een bloknoet naast mijn bed liggen. Ik werd vaak 's nachts wakker, dan had ik een idee en dat ging ik dan snel opschrijven. Maar sinds ik kinderen heb, krijg ik nooit meer 's nachts ideeën. Ik ben veel te moe. Ik moet echt 's nachts slapen. Dus dat heb ik niet meer. Nu onthoud ik de ideeën meestal ook wel.'

© tekening Imre Wilders

© tekening Jurn Wilders

Charlotte: 'Waar werk je nu aan?'

Alex: 'Ik werk nu aan een verhaal waar ik al mijn vrienden in heb verwerkt. Vrienden overal vandaan. Er speelt een jongen in, Robert, mijn beste vriend. Hij is in opleiding bij een professor en komt terug in de tijd bij de dinosaurussen. Er is ook een groep onderzoekers. Een jongen heet Ross en die is daar ook ergens verzeild geraakt. Hij is vermist en dan komt er een heel verhaal. En er is ook een spion. Levi.'

Charlotte: 'En wat heb je zelf voor rol?'

Alex: 'Ik ben zelf eigenlijk helemaal niks. Ik schrijf dit boek speciaal voor mijn vrienden.'

Charlotte: 'Je hebt je vrienden in het boek verwerkt. Hebben ze dezelfde karakters die ze in het echt hebben, of maak je ze heel anders?'

Alex: 'Levi is bijvoorbeeld een beetje stevig en een brilletje op. Dat is in het echt ook zo.'

Charlotte: 'Ze herkennen zichzelf dus. Dat is wel grappig.'

© tekening Jurn Wilders

8.

Charlotte: 'Stel je voor dat je 30 jaar oud bent en al een paar boeken hebt geschreven en gepubliceerd. Hoe ziet jouw ideale week er dan uit?'

Alex: 'Ik wil het liefst een paar honden hebben. En met mijn familie naar het strand een keertje. Op een lekker warm eiland. En dan gewoon schrijven en plezier maken met de kinderen. Dus overdag eigenlijk gewoon met mijn familie en 's avonds als ze in bed liggen mijn verhaal schrijven. Dat is mijn ideale dag.'

© tekening Imre Wilders

9.

Charlotte: 'Een paar vragen over Curaçao: Hoe vind je het om hier op Curaçao te wonen?'

Alex: 'Ik vind het wel leuk. Maar ik heb ook veel goede herinneringen aan Nederland. Dus dan verlang ik terug naar Nederland. En als ik daar ben verlang ik terug naar Curaçao. Voor de rest: het is lekker weer. Maar van mij mag het af en toe ook wel wat kouder worden. In de zomer is het echt bloedheet. Ik vind het leuk dat je hier elke dag kunt zwemmen. Het is hier gewoon lekker wonen.'

Charlotte: 'Mis je dingen uit Nederland? Wat?'

Alex: 'Mijn vrienden vooral. En sneeuw om sneeuwballen te gooien. Op school hadden we altijd sneeuwballengevechten tegen de leraren. Met de hele school!'

In Nederland wonen twee neefjes en twee nichtjes ook heel dicht bij me. Een nichtje zit de hele dag achter de computer, maar met die twee neefjes en mijn andere nichtje doe ik heel veel. Dan gaan we met zijn vieren in de sloot springen. Toen ik terug in Nederland was, was ik er nog maar twee uur en toen lag ik alweer in de sloot. Mijn broer stond te rillen van de kou en ik stond in mijn zwembroek in de sloot.'

© tekening Imre Wilders

© tekening Jurn Wilders

Charlotte: 'Jullie gaan van de zomer definitief terug naar Nederland. Heb je zin om terug te gaan?'

Alex: 'Ja.'

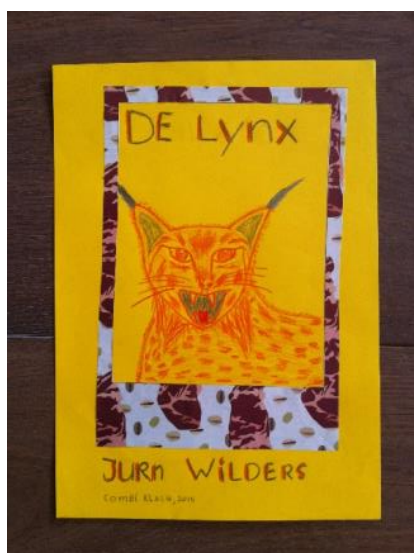
Charlotte: 'Wat zal je van Curaçao het meeste missen?'

Alex: 'De vrienden die ik hier gehad heb. Er zijn er al een paar weg gegaan, terug naar Nederland. Ik zal ze in Nederland waarschijnlijk niet zien, want ze zijn aan de andere kant van Nederland gaan wonen. Dat vind ik wel jammer. Ik denk dat ik ook de honden zal missen, want die nemen we niet mee. En het weer af en toe.'

10.

Charlotte: 'Heb je een geheim? Wat weet bijna niemand van jou? Alleen de mensen die je goed kennen.'

Alex: 'Eigenlijk weten alleen mijn ouders, mijn leraar en mijn vrienden dat ik Nederland echt heel erg mis. Zelfs zo dat ik er soms problemen mee heb. Ooit was ik mijn huiswerk er door vergeten. Dat was na Sinterklaas. Dat vierde ik in Nederland altijd met mijn vrienden...'

© tekening Jurn Wilders

Alex: 'Ik vind koken ook heel erg leuk. Ik heb ook op kookles gezeten. Ik vind het leuk om Curaçaos klaar te maken. Maar ik ken de gerechten niet zo goed. En zoetheid vind ik echt heel lekker om te maken. Taarten en koekjes.'

Charlotte: 'Zal ik mijn geheim vertellen? Wat niet veel mensen weten is dat ik zwarte band heb van jiu-jitsu, dat is een verdedigingssport. Veel mensen verwachten het niet bij mij omdat ik een vrouw ben. En ik ben niet zo stevig, dun juist.

Ik herken dat wel dat je je vrienden mist. Ik zit net in een dip omdat ik mijn vriendinnen uit Nederland ontzettend mis. Ik ben hier nu vier maanden en je kan niet met ze praten en ze niet zien. Gisteravond heb ik allemaal S.O.S. mailtjes naar mijn vriendinnen toe gestuurd!'

[Opmerking Charlotte in 2015: dit was in de tijd dat er nog geen Facetime en WhatsApp bestond. Je kon wel via de computer proberen te skypen met mensen in Nederland, maar vaak mislukte dat omdat de ander dan net niet achter zijn computer zat of omdat de internetverbinding niet goed was...]

Alex glimlacht. Voor hem duurt het niet lang meer voordat hij terug gaat naar Nederland. En ik? Bij mij moeten er maar vooral veel vriendinnen op vakantie komen. En nieuwe vriendschappen gaan ontstaan!

Maart 2007, Curaçao

© tekening Imre Wilders

© tekening Jurn Wilders

© tekening Imre Wilders

© tekening Jurn Wilders © tekening Imre Wilders